

Sygn. akt IX Ka 693/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 roku

sprawy C. M.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 31 marca 2014 roku sygn. akt II K 111/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt 693/14

UZASADNIENIE

C. M.został oskarżony o to, że w dniu 2 grudnia 2013r. w S., woj. (...)prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym marki M.o nr rej. (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości (wyniki badań: 1,50 mg/l i 1,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz 3,03 promila i 3,19 promila alkoholu we krwi) przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej z dnia 9 września 2011r. w sprawie IIK 392/11, tj. o czyn z art. 178a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej orzekł, co następuje:

I oskarżonego C. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu wyżej czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. Z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego C. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

III na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego w pkt II środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 2 grudnia 2013 roku,

IV na podstawie art. 49 § 1 i 2 kk orzekł od oskarżonego C. M. świadczenie pieniężne w wysokości 400 (czterysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,

V na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego C. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 566 (pięćset sześćdziesiąt sześć) złotych tytułem kosztów sądowych, a w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

Apelację od tego wyroku złożył oskarżony, który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 kpk, art. 167 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na jego niekorzyść, nie przesłuchanie w charakterze świadków policjantów dokonujących jego zatrzymania oraz nie wyjaśnienie w uzasadnieniu takiego postępowania.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i jego uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie przedmiotowego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. Nie dopuścił się zatem wskazywanej przez oskarżonego C. M. obrazy przepisów postępowania.

Całkowicie chybiony jest zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk. Prawidłowo bowiem oceniony materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego C. M.. Wynikające z protokołów użycia Alkometru i Alcotestu dane dotyczące stanu trzeźwości oskarżonego są jednoznaczne, a z uwagi na to, że oba wymienione urządzenia były sprawne technicznie i posiadały ważne świadectwa legalizacji brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że uzyskane za ich pomocą wyniki są niewiarygodne. Właściwie również Sąd Rejonowy czyniąc swoje ustalenia oparł się na zeznaniach świadka K. O., funkcjonariusza Policji, która uczestniczyła w kontroli kierowanego przez oskarżonego pojazdu, gdyż istotnie jej relacja znajduje potwierdzenie w wynikach stanu trzeźwości oskarżonego zawartych w protokołach użycia wskazanych wyżej Alkometru i Alcotestu, o których mowa była wyżej. Wreszcie rację ma Sąd I instancji zaznaczając, że oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, co tym samym w świetle wyżej wymienionych dowodów potwierdza wiarygodność jego relacji, a także tym bardziej świadczy o prawdziwość tychże dowodów. Słusznie również zaznaczył Sąd Rejonowy, że oskarżony C. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej z dnia 1 września 2011r. w sprawie IIK 392/11 był prawomocnie skazany za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk. W świetle zatem powyższego nie może być mowy o obrazie art. 5 § 2 kpk, gdyż jak wskazano już wcześniej prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy nie pozostawił żadnych wątpliwości w kwestii odpowiedzialności oskarżonego C. M. za przestępstwo z art. 178a § 4 kk, a które to należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

W tym stanie rzeczy chybiony jest także zarzut obrazy art. 167 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk. Dla odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178a § 4 kk nieistotne są bowiem okoliczności dotyczące zatrzymania oskarżonego. Zgodnie z treścią powołanego przepisu art. 178a § 4 kk rolą organu procesowego jest jedynie ustalenie, czy sprawca prowadząc pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a także, czy był on wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173 kk, art. 174 kk, art. 177 kk lub w art. 355 § 2 kk popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się przedmiotowego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W tej więc sytuacji badanie pozostałych okoliczności zdarzenia w tym dotyczących zatrzymania jest zbędne i w istocie takie procedowanie Sądu przyczyniłoby się jedynie do niezasadnego przedłużenia przedmiotowego postępowania. Innymi słowy nie ma znaczenia z punktu widzenia znamion przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk, dlaczego oskarżony został zatrzymany. Istotne jest bowiem jedynie to, że po zatrzymaniu okazało się, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości w

rozumieniu art. 115 § 16 kk, a także, że uprzednio był już prawomocnie karny za przestępstwo, o którym mowa w art. 178a § 1 kk. W tym stanie rzeczy i ten zarzut apelacji uznać należało za nietrafny.

Także rozważania Sądu Rejonowego co do kwalifikacji prawnej oraz kary są prawidłowe i nie wymagają korekty. Wyczerpujące rozważania Sądu I instancji i w tym zakresie sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje, jako trafne i przekonujące (k.76-79). Podnieść jedynie należy, że zgodnie z treścią art. 69 § 4 kk warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a takie również w ocenie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie nie mają miejsca. Słusznie bowiem podnosi Sąd I instancji, że to, że oskarżony starał się być przykładem synem i obywatelem nie przełożyło się na refleksje odnośnie przestrzegania porządku prawnego, zwłaszcza, że był on już uprzednio karany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Taka zatem postawa oskarżonego C. M. jednoznacznie świadczy, że jawnie lekceważy on porządek prawny i w tej sytuacji nie sposób uznać, że w przypadku orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w niniejszym postępowaniu w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego, tym bardziej dotychczas orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej z dnia 1 września 2011r. w sprawie IIK 392/11 kara nie przyniosła oczekiwanych rezultatów, skoro ponownie wszedł na drogę przestępstwa.

Mając zatem powyższe na uwadze stwierdzić należy, że apelacja oskarżonego C. M. stanowi jedynie gołosłowną i nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogła ona wzruszyć zaskarżonego orzeczenia.

Z tych też względów Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł, jakw wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego C. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich, z uwagi na sytuację materialną i osobistą oskarżonego, który nie ma nikogo na utrzymaniu, a pracuje i osiąga dochód, nie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe. Na koszty te składają się:

- kwotę 120 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary grzywny - zgodnie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- kwotę 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze – zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczenia wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).

SSO Adam Zarzycki